

Kitab Daniel — Nomer Opat Puluh Tilu

Ngungkab Simbolisme Kakeueum Karurugan dina Nubuat Alkitabiah

Jeff Pippenger

2024-01-07

Pangidéntifikasian Paulus kana Roma kahiru minangka kakawasaan anu nahan kapausan supaya henteu naék kana kakawasaan dina taun 538, janten kasaksian anu ku William Miller dipikawanoh minangka anu netepkeun “anu sapopoe,” dina kitab Daniel, minangka ngawakilan paganisme. Raraga pamikiran William Miller didasarkeun kana dua kakawasaan anu ngadatangkeun karuksakan, nya éta paganisme teras dituturkeun ku papalisme. Kapanggihna anu pangpentingna ku Miller pikeun ngadukung raraga éta nya éta kasaksian Paulus dina 2 Tesalonika pasal dua, di mana Paulus nangtukeun yén panahan kana kapausan, anu dihasilkeun ku Roma kahiru, bakal dipiceun, supaya “jalma dosa” ditempatkeun dina Bait Allah, bari némbongkeun dirina yén manéhna téh Allah.

Dina kitab Daniel, lambang “nu sapopoe” anu ngawakilan paganisme salawasna dituturkeun ku hiji lambang kapausan, boh lamun éta diwakilan minangka panarajang anu ngabalukarkeun kajorag, boh minangka kakotoran anu ngabalukarkeun kajorag. Sanajan kitu, dina pangéling Kristus ka urang Kristen ngeunaan pangepungan jeung karuksakan Yérusalém anu lumangsung salila tilu satengah taun ti 66 nepi ka 70 M, Kristus nyebut “kakotoran anu ngabalukarkeun kajorag, anu geus diucapkeun ku Daniel nabi” minangka tanda pikeun urang Kristen anu aya di Yérusalém sangkan geuwat ngungsi. Sajarah nétélakeun yén éta tanda lain lambang Roma kapausan, tapi Roma pagan. Eta tanda kudu dipikawanoh ku jalma-jalma satia, lamun maranéhna rék nyingkahan pangepungan jeung karuksakan. Naha “kakotoran anu ngabalukarkeun kajorag, anu geus diucapkeun ku Daniel nabi,” téh lambang Roma pagan, atawa Roma kapausan?

Ku sabab éta, lamun maranéh geus ningali kajijikan anu nyababkeun karuksakan, anu geus diucapkeun ku Daniél nabi, nangtung di tempat suci, (sing saha nu maca, kudu ngartos:) Harita sing saha anu aya di Yudéa, kudu kabur ka pagunungan: Sing saha anu aya di luhur hateup imah ulah turun pikeun nyokot naon-naon ti jero imahna: Kitu deui sing saha anu aya di sawah ulah balik deui pikeun nyokot pakeanana. Cilaka ka awéwé anu keur reuneuh, jeung ka anu keur nyusuan dina mangsa éta! Tapi neneda maranéh, supaya kaburna maranéh ulah kajadian dina usum tiris, jeung ulah dina poé Sabat: Sabab harita bakal aya kasangsaraan anu pohara gedéna, anu can kungsi aya ti mimiti dunya nepi ka ayeuna, moal, sarta moal aya deui salawasna. Jeung lamun poé-poe éta henteu dipondokkeun, moal aya hiji mahluk hirup ogé anu salamet: tapi ku sabab jalma-jalma pilihan, poé-poe éta bakal dipondokkeun. Mateus 24:15–22.

Nyi White masihan pamadegan ngeunaan kumaha ieu pangéling-ngéling ditepikeun dina sajarah karuksakan Yerusalem ti taun 66 nepi ka 70 M, sarta anjeunna netelakeun yén bandéra, atawa panji tentara Romawi, téh mangrupa tanda pikeun urang Kristen anu tacan aya di Yerusalem supaya ngungsi. Ku kituna, naha “kajijikeun anu mawa ka karuksakan, anu didawuhkeun ku Daniel nabi,” éta Roma kahiru, atawa éta Roma papal, sakumaha Miller ngadegkeun kerangka pamikiranna?

William Miller dipaparin pikeun ngartos duanana pamekaran Roma (kapir tuluy kauskuan), nanging anjeunna kapaksa ku sajarah anu anjeunna hirup di jerona pikeun nganggap duanana karajaan éta minangka hiji karajaan. Tangtu waé, éta memang hiji karajaan, nanging éta ogé ngawakilan dua karajaan anu silih susul. Ku paksaan sajarah nubuat taun 1798, Miller kudu ngadugikeun Roma utamana minangka hiji karajaan. Dina taun 1798, Miller percaya yén Kadatangan Kadua Kristus kira-kira dua puluh lima taun deui bakal kajadian. Anjeunna terang pisan yén Roma kauskuan parantos narima tatu anu matak paéh dina taun 1798. Pikeun Miller, teu aya deui karajaan-karajaan dunya anu bakal nuturkeun Roma kauskuan, margi Kristus parantos caket rék mulang.

Dina sajarah tempat Miller aya, anjeunna ngartos yén arca dina Daniel pasal dua ngalambangkeun opat karajaan dunya, sabab éta anu disaksikeun ku Daniel.

Jeung karajaan anu kaopat bakal kuat saperti beusi; sabab sakumaha beusi ngarempag jeung nalukkeun sagala rupa, jeung saperti beusi anu ngarempag sakabéh ieu, kitu éta bakal ngarempag jadi potongan-potongan jeung ngagebrus. Jeung ari anjeun ningali suku jeung ramo-ramona, sabagéan tina taneuh liat tukang periuk, jeung sabagéan tina beusi, karajaan éta bakal kabagi; tapi dina éta bakal aya sabagéan kakuatan beusi, ku sabab anjeun ningali beusi téh campur jeung taneuh liat anu baseuh. Daniel 2:40, 41.

Miller ngartos yén ngan aya opat karajaan, sarta karajaan kaopat jeung anu pamungkas téh nyaéta Roma, anu ku anjeunna dipikanyaho tina sajarah minangka Roma kapir nu dituturkeun ku Roma kapapaan. Karajaan kaopat, nurutkeun Miller, saluyu jeung pangandika Daniel, nyaéta “kabagi,” tapi pikeun Miller kabagian éta ngan ukur ngagambarkeun bédana antara aspék harfiah jeung rohani tina karajaan Roma. Anjeunna leres, tapi pamahamanna masih kawates.

Miller henteu ningali yén pamisahan antara Roma pagan jeung Roma kapapaan dumasar kana pamisahan anu ku Paulus dihudangkeun pikeun diidentifikasi. Paulus (jeung Yohanes Pembaptis) ngaidentifikasi yén dina mangsa waktos salib, anu literal kudu ngalih kana anu spiritual. Tanpa pamahaman éta, Miller kapaksa narima yén Roma dina dasarna mangrupa hiji karajaan anu miboga dua fase. Tangtu waé, anjeunna leres (najan kawates). Anjeunna teu tiasa ningali yén Roma spiritual dilambangkeun ku Babul literal, sabab Roma spiritual (kapapaan) ogé mangrupa Babul spiritual.

Babul sajati, salaku nu kahiji tina opat karajaan dina Daniel dua, ngalambangkeun karajaan nu kaopat, sabab nu kahiji salawasna ngalambangkeun nu panungtung. Roma kapir geus dilambangkeun ku Babul, tapi boh Roma kapir boh Babul ngalambangkeun Roma rohani (kapapaan). Ku sabab kitu, kapapaan téh mangrupa karajaan nu kalima, sarta éta diwakilan ku Babul. Ieu mangrupa alesan dasar naha Sister White ngabandingkeun panawanan Israil sajati di Babul salila tujuh puluh taun, jeung panawanan Israil rohani di Babul rohani salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

“Garéja Allah di bumi enya-nya aya dina kaayaan katangkep salila mangsa panjang panganiayaan anu teu kendat ieu, sakumaha ogé anak-anak Israil ditahan dina pangawulaan di Babul salila mangsa pembuangan.” Prophets and Kings, 714.

Ku kituna, Miller teu manggihan masalah dina silih gentoskeun panggenepan-panggenepan nubuat anu leuwih husus ngaidéntifikasi Roma kapid jeung Roma kapausan. Urang baris masihan conto-contona salila pedaran ieu diteruskeun, tapi lamun urang ngartos yén dina panempoan Miller Roma kapid jeung Roma kapausan téh hiji karajaan, urang tiasa ngartos naha Miller teu manggihan kasusah nalika Yesus ngarujuk kana “abomination of desolation, spoken of by Daniel the prophet,” minangka panggenepan Roma kapid, bari tetep ngartos yén ungkara “abomination of desolation” dina kitab Daniel téh lambang Roma kapausan. Miller teu tiasa ningali tilu kakawasaan anu ngancurkeun, sarta ku alatan ieu raraga nubuatna jadi kawates, sanajan akurat.

Tapi kumaha urang kudu ngartos bédana dina kagenepan sajarah taun 66 M, nalika Roma kapid nempatkeun panji-panji maranéhna di buruan suci Bait Allah pikeun ngeusian ramalan Kristus? Naha “kakeueung pangancuran, anu diucapkeun ku nabi Daniel,” téh lambang Roma kapid atawa Roma kapapaan? Waleran kana kasulitan éta sabenerna cukup basajan lamun anjeun ngakuan aya tilu kakawasaan pangancur, lain dua. Urang kudu ngamimitian ku panarangan Sister White ngeunaan kagenepan ramalan Kristus ngeunaan karuksakan Yerusalem.

Dina panyaliban Kristus ku urang Yahudi kaasup karuksakan Yerusalem. Getih anu dicurahkeun di Kalvari téh jadi beurat anu ngagurubagkeun maranéhna kana karuksakan pikeun dunya ieu jeung pikeun dunya nu bakal datang. Kitu deui bakal kajadian dina poé panungtungan anu agung, waktu pangadilan bakal tumiba kana jalma-jalma anu nampik kana kurnia Allah. Kristus, batu sandungan maranéhna, harita bakal nembongan ka maranéhna minangka gunung pamales. Kamulyaan rarayna, anu pikeun jalma-jalma bener téh kahirupan, bakal jadi seuneu anu ngaduruk pikeun jalma-jalma jahat. Ku sabab kanyaah anu ditampik, kurnia anu dihina, nu dosa bakal dibinasakeun.

“Ku rupa-rupa ilustrasi jeung pangéling-ngéling anu diucapkeun sababaraha kali, Yesus nembongkeun naon akibatna ka urang Yahudi lantaran maranéhna nampik Putra Allah. Dina kecap-kecap ieu Anjeunna keur nyarita ka sakumna jalma dina unggal jaman anu nolak narima Anjeunna minangka Jurusalamet maranéhna. Unggal pangéling téh pikeun maranéhna. Bait Allah anu dinajiskeun, anak anu durhaka, para panggarap kebon anggur anu palsu, para tukang ngawangun anu ngahina, miboga padananna dina pangalaman unggal jelema dosa. Iwal lamun manéhna tobat, hukuman anu dipra-lambangkeun ku éta sagala bakal jadi bagian manéhna.”
The Desire of Ages, 600.

Nalika Paulus ngaidéntifikasi peralihan tina anu literal kana anu rohani, anjeunna nétélakeun yén éta kajadian dina mangsa salib, sarta kedah diperhatikeun yén karuksakan Yerusalem aya patalina langsung jeung salib. Karuksakan Yerusalem literal, anu mimitina dilaksanakeun ku Babul literal, dipungkas pikeun panungtungan kalina ku Roma literal, sabab Isa salawasna ngagambarkeun ahir ku awal. Injak-injakan ka handap kana tempat suci jeung bala, anu dimimitian ku kakawasaan kapid Babul, dipungkas ku kakawasaan kapid Roma.

Panindes rohani ka Yerusalem rohani parantos dilaksanakeun ku Roma kapausan, sarta duanana mangsa panindesan éta (harfiah jeung rohani) ngalambangkeun panindesan umat Allah ku kakawasaan katilu anu nyababkeun karuksakan, anu dina konteks Roma disebut Roma modern.

Aya tilu kakawasaan nu ngadatangkeun kalulumpatan, anu masing-masing nganiaya umat Allah. Naga, lambang kapaganan, diteruskeun ku sato galak ti laut, lambang Katolikisme, sarta saterusna ku sato galak ti bumi, lambang Amérika Sarikat (nabi palsu). Kapaganan digambarkeun ku rupa-rupa kakawasaan kahirupan anu nindes Israil sacara lahiriah. Papalisme tuluy nindes Israil rohani salila sarebu dua ratus genep puluh taun, ti 538 nepi ka 1798. Pasatuan tilu rupa tina naga, sato galak, jeung nabi palsu téh nyaéta Roma modéren, sarta éta ogé nindes umat Allah dina mangsa “jam” krisis hukum Minggu. Tilu kakawasaan anu ngadatangkeun kalulumpatan, nyaéta naga, sato galak, jeung nabi palsu, ogé digambarkeun minangka Roma kahirupan, Roma kapausan, jeung Roma modéren.

Numutkeun Wahyu tujuh belas, kahirupan téh opat raja anu kahiji; raja anu kalima nyaéta kapausan, sarta raja anu kagenep, katujuh, jeung kadalapan nyaéta pasatuan tilu rupa Roma modéren.

Sarta aya tujuh raja: lima geus ragrag, jeung hiji keur aya, jeung nu saurang deui can datang; sarta lamun maranéhna datang, maranéhna kudu tetep sakeudeung. Jeung sato galak anu baheula aya, tapi ayeuna teu aya, nya éta maranéhna nu ka dalapan, sarta asalna ti antara nu tujuh, sarta lebet kana kabinasaan. Wahyu 17:10, 11.

Numutkeun Daniel pasal dua, paganisme téh ngawengku sakabéh opat karajaan, ti Babul literal nepi ka Roma literal. Babul rohani nyaéta kapausan (sirah emas), sarta persatuan tilu rangkep antara naga, sato galak, jeung nabi palsu (Roma modéren), dilambangkeun ku persatuan tilu rangkep Madi-Pérsia rohani, Yunani rohani, jeung Roma rohani (anu tatu maotna geus cageur).

Nalika Yesus nyebutkeun “kajijikeun nu matak cilaka, anu diucapkeun ku Daniel nabi,” Anjeunna keur nandakeun hiji “tanda” nu tangtu anu kudu dipikawanoh ku urang Kristen dina masing-masing tina tilu Roma. Roma kahirupan, Roma kapausan, jeung Roma modéren, sadayana nganiaya umat Allah. Panganiayaan éta sacara profétis digambarkeun minangka nginjak-injak tempat suci jeung pasukan. Yesus maparin hiji pangéling-ngéling ngeunaan deukeutna éta panganiayaan pikeun masing-masing tina tilu mangsa panganiayaan éta. Nalika “tanda” kakawasaan Roma ditempatkeun di jero tempat suci, mangsa pikeun ngungsi ti Yerusalem geus datang. Yesus henteu ngagunakeun ungkara Daniel ngeunaan “kajijikeun nu matak cilaka” minangka lambang tina hiji kakawasaan dunya, tapi minangka lambang tina tanda anu kudu dipikawanoh ku urang Kristen.

Yesus ngémbarkeun ka para murid anu ngupingkeun ngeunaan hukuman-hukuman anu baris tumiba kana Israél anu murtad, jeung hususna ngeunaan pambalasan anu adil anu bakal nimpah maranéhna ku sabab nampik jeung nyalibkeun Al-Masih. Tanda-tanda anu teu bisa disangkal bakal miheulaan puncak kajadian anu pikasieuneun éta. Waktu anu matak sieun éta bakal datang ngadadak jeung gancang. Jeung Jurusalamet ngingetkeun para pangiring-Na: “Ku sabab kitu, lamun maranéh aringali kajijikeun kaluluguan, sakumaha anu geus diucapkeun ku nabi Daniel, nangtung di tempat suci, (anu maca, sing ngarti:) mangka sing maranéhanana anu aya di Yudea ngungsi ka gunung-gunung.” Mateus 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. Lamun panji-panji Romawi anu pinuh ku brahala dipasang di tanah suci, anu ngalegaan sababaraha furlong di luar témbok kota, mangka para pangiring Kristus kudu neangan kasalametan ku jalan ngungsi. Lamun tanda pangéling éta geus katempo, jalma-jalma anu hayang salamet ulah

nepi ka reureuh. Di sakuliah tanah Yudea, kitu deui di Yerusalem sorangan, isyarat pikeun ngungsi kudu langsung diturut. Jalma anu kabeneran keur aya di luhur hateup imah ulah turun ka jero imahna, sanajan pikeun nyalametkeun banda-banda anu pangajénna. Jalma-jalma anu keur digawé di kebon atawa di kebon anggur ulah nyokot waktu pikeun balik nyokot jubah luar anu ditunda waktu maranéhna keur banting tulang dina panasna poé. Maranéhna teu meunang ragu sanajan sakedapan, supaya ulah kasangkut dina karuksakan umum éta.” The Great Controversy, 25.

Dina éta petikan, Sister White nandakeun “abomination of desolation” minangka hiji “tanda anu teu bisa disalahhartikeun,” anu digambarkeun ku “panji-panji brahala urang Rum,” anu ku maranéhna dipasangkeun “di tanah suci” tempat pangsucian. Isa henteu ngagunakeun “abomination of desolation” pikeun ngagambarkeun salah sahiji kakawasaan Rum kapir atawa Rum kapapaan, tapi minangka hiji “tanda.” Nalika “tanda” éta dipasang di tanah suci Bait Allah, jalma-jalma Kristen kudu ngungsi ti Yerusalem “sangkan maranéhna ulah kabawa kana karuksakan umum.” Sister White salajengna, engké dina petikan anu sarua, ogé nandakeun yén nubuat Kristus anu nandakeun karuksakan éta miboga leuwih ti hiji panggenapan.

“Nubuat Jurusalamet ngeunaan datangna panghukuman ka Yerusalem bakal meunang hiji deui panggenapan, anu karuksakan anu pikasieuneun éta ngan saukur kalangkang samar tina éta. Dina nasib kota pilihan téh urang bisa nenjo hukuman ahir hiji dunya anu geus nampik kana welas asih Allah sarta nginjeum-injeum hukum-Na. Poék pisan catetan kasangsaraan manusa anu geus kasaksian ku bumi salila mangabad-abad kalakuan dosa. Hate jadi nyeri, jeung pikiran jadi lemah lamun ngareungeu-ngareungeu kana éta hal. Pikasieuneun pisan balukar tina nampik kakawasaan Sawarga. Tapi aya hiji adegan anu leuwih poék deui anu dipintonkeun dina panyingkepan perkara mangsa nu bakal datang. Catetan jaman baheula,—runtuyan panjang kaributan, pasalia paham, jeung révolusi, ‘perangna soldadu ... jeung sora campur aduk, jeung pakean anu kagulingkeun dina getih’ (Yesaya 9:5),—naon ari éta, lamun dibandingkeun jeung kagerieun poe éta waktu Roh Allah anu nahan bakal ditarik sakabéhna tina jalma-jalma jahat, henteu deui nahan luapan hawa napsu manusa jeung amarah Setan! Harita dunya bakal nenjo, leuwih ti batan kantos saméméhna, balukar tina pamaréntahan Setan.”

“Tapi dina poé éta, saperti dina mangsa ruksakna Yerusalem, umat Allah bakal disalametkeun, unggal anu kapanggih katulis di antara anu hirup. Yesaya 4:3. Kristus parantos ngadawuh yén Anjeunna bakal sumping pikeun kadua kalina pikeun ngumpulkeun jalma-jalma-Na anu satia ka diri-Na sorangan: ‘Mangka sakumna kaom di bumi bakal ngungun, sarta maranéhna bakal ningali Putra Manusa sumping dina mega-mega langit kalayan kakawasaan jeung kamulyaan anu agung. Jeung Anjeunna bakal ngutus malaikat-malaikat-Na kalayan sora tarompét anu tarik, sarta maranéhna bakal ngumpulkeun umat pilihan-Na ti opat jurusan angin, ti tungtung langit nu hiji nepi ka tungtungna nu séjén.’ Mateus 24:30, 31. Mangka jalma-jalma anu henteu nurut kana Injil bakal dibinasakeun ku napas sungut-Na sarta dimusnahkeun ku cahaya kamulyaan kadatangan-Na. 2 Tesalonika 2:8. Saperti Israil baheula, jalma-jalma jahat ngancurkeun dirina sorangan; maranéhna ragrag ku kajahatanana. Ku hirup dina dosa, maranéhna parantos nempatkeun dirina jadi kacida teu sajalanana jeung Allah, tabiatna parantos jadi kacida diruksak ku kajahatan, nepi ka panyataan kamulyaan-Na téh pikeun

maranéhna jadi seuneu anu ngahakan.”

“Sing waspada sakur jalma sangkan maranéhna ulah ngalalaworakeun palajaran anu ditepikeun ka maranéhna dina kecap-kecap Kristus. Sakumaha Anjeunna ngingetan murid-murid-Na ngeunaan karuksakan Yerusalem, bari maparin tanda ngeunaan karuntuhan anu geus deukeut, supaya maranéhna bisa nyalametkeun diri; kitu deui Anjeunna geus ngingetan dunya ngeunaan poé karuksakan pamungkas sarta geus maparin tanda-tanda ngeunaan deukeutna éta kajadian, supaya sakur anu daék bisa ngungsi tina murka anu bakal datang. Yesus ngadawuh: ‘Sareng bakal aya tanda-tanda dina panonpoé, jeung dina bulan, jeung dina béntang-béntang; sarta di bumi bakal aya kasusah bangsa-bangsa.’ Lukas 21:25; Mateus 24:29; Markus 13:24–26; Wahyu 6:12–17. Jalma-jalma anu ningali ieu tanda-tanda anu miheulaan datangna Anjeunna kudu ‘nyaho yén éta geus deukeut, geus aya di hareupeun panto.’ Mateus 24:33. ‘Ku sabab éta, jaga-jaga maraneh,’ kitu kecap pangwawadian-Na. Markus 13:35. Jalma-jalma anu merhatikeun pangéling éta moal ditinggalkeun dina poék, nepi ka poé éta ngadadak nyorang maranéhna tanpa disangka-sangka. Tapi pikeun maranéhna anu teu daék jaga-jaga, ‘poé Gusti datangna kawas maling peuting.’ 1 Tesalonika 5:2–5.” The Great Controversy, 36, 37.

Nalika Sister White nyerat kecap-kecap ieu, masih aya hiji kagenapan karuksakan Yerusalem anu bakal kajadian dina mangsa nu bakal datang. Pangadilan pambalesan anu dilaksanakeun ngalawan Roma modéren (naga, sato galak, jeung nabi palsu), dina ahir dunya, ngawakilan ragragna panungtungan Babul rohani; tapi Babul rohani (kapapaan) geus kungsi ragrag sakali dina taun 1798. Karuksakan Yerusalem ngawakilan pangadilan pambalesan Allah ka hiji gereja anu murtad.

Karuksakan Yerusalem dina tilu satengah taun ti taun 66 M nepi ka 70 M ngalambangkeun karuksakan ku pangadilan pamalesan Allah dina ahir dunya anu ditibankeun ka Roma modéren (naga, sato galak, jeung nabi palsu). Pengepungan jeung karuksakan Yerusalem, anu dilaksanakeun ku paganisme ti taun 66 M nepi ka 70 M, lumangsung pas tilu satengah taun.

Pangepungan jeung karuksakan Yerusalem rohani anu dilaksanakeun ku kapapaan lumangsung salila tilu satengah taun nu buat, ti 538 nepi ka 1798. Dua ilustrasi éta ngalambangkeun pangepungan jeung karuksakan Yerusalem dina “jam” krisis hukum Minggu anu disababkeun ku Roma modéren. Nu pamungkas tina tilu karuksakan Yerusalem dibalikkeun, sakumaha digambarkeun dina kitab Daniel.

Kitab Daniel dimimitian ku Babilon ngarebut sarta ngancurkeun Yerusalem, sarta ditungtungan ku karuksakan Babilon jeung kameunangan Yerusalem. Dina unggal tilu peperangan éta, aya tanda anu dipasihkeun ka urang Kristen pikeun ngingetkeun maranéhna supaya ngungsi tina perang anu bakal datang. Dina taun 66 M, éta kajadian nalika pasukan Roma kapir nancebkeun standar-standarna (bandéra perang maranéhna) dina taneuh suci tempat suci. Dina taun 538, éta kajadian nalika “jalma dosa” diungkabkeun, linggih dina Bait Allah (garéja Kristen), bari némbongkeun dirina yén manéhna téh Allah, nalika manéhna netepkeun hukum Minggu dina Konsili Orléans dina taun éta. Pangmaksaan pangreureuhan Minggu téh anu ku kapausan diidentipikasikeun minangka bukti kakawasaan maranéhna luhur kana dunya Kristen, sabab maranéhna ngedalkeun (kalawan leres) yén euweuh dasar pikeun ibadah Minggu dina Firman Allah, sarta kanyataan yén maranéhna anu netepkeun Minggu minangka poé ibadah dina agama

Kristen mangrupa bukti yén kakawasaan tradisi jeung kabiasaan kahirupan maranéhna leuwih luhur batan Alkitab.

Dina taun 538, urang Kristen kudu misah ti garéja Roma, lain ngan saukur lantaran éta lain garéja Kristen anu sajati, tapi ogé ku sabab tanda kakawasaan kapapaan geus ditempatkeun dina pakarangan suci garéja Allah. Sadérék White nangtukeun prosés pamisahan dina sajarah éta, anu ngamimitian mangsa nalika garéja Allah ngungsi ka padang gurun salila sarébu dua ratus genep puluh taun.

“Tapi teu aya persatuan antara Pangeran caang jeung pangeran poék, sarta moal aya persatuan antara para pangikut maranéhna. Nalika urang Kristen sapuk ngahiji jeung jalma-jalma anu ngan satengah tobat tina kahirupan, maranéhna ngaléngkah kana hiji jalan anu ngarah beuki jauh ti bebeneran. Sétan bungah kacida lantaran manéhna hasil nipu sajumlah anu kacida lobana tina para pangikut Kristus. Tuluy manéhna ngagunakeun kakawasaanana leuwih pinuh ka maranéhna, sarta ngagerakkeun maranéhna supaya nganiaya jalma-jalma anu tetep satia ka Allah. Teu aya anu ngartos sakitu hadéna kumaha cara ngalawan iman Kristen anu sajati salian ti jalma-jalma anu kungsi jadi pangbélang; jeung ieu urang Kristen murtad, ngahiji jeung rerancangan maranéhna anu satengah kahirupan, ngarahkeun peperangan maranéhna ngalawan ciri-ciri panghakikina tina doktrin-doktrin Kristus.”

“Diperyogikeun hiji perjuangan anu kacida beuratna pikeun jalma-jalma anu rék satia sangkan tetep pageuh nangtung ngalawan tipu daya jeung kakajian anu hina, anu disamunikeun ku jubah kaimaman sarta diasupkeun ka jero garéja. Alkitab henteu ditarima minangka patokan iman. Doktrin kabébasan agama disebut bid’ah, sarta jalma-jalma anu ngadukungna dipikangéwa tur dikucilkeun.

“Sanggeus lumangsung konflik anu panjang tur berat, saeutik jalma-jalma anu satia mutuskeun pikeun ngabubarkeun sakabéh pakaitna jeung garéja anu murtad lamun éta garéja tetep nampik pikeun ngabébaskeun dirina tina kasalahan jeung panyembahan brahala. Maranéhna ningali yén pisah téh hiji kabutuhan anu mutlak lamun maranéhna rek nurut kana pangandika Allah. Maranéhna henteu wani ngantep kasalahan-kasalahan anu matak binasa pikeun jiwana sorangan, sarta méré conto anu bakal ngabahayakeun iman barudakna jeung turunan-turunanana. Pikeun ngajaga katengtreman jeung kasatuan maranéhna daék nyieun sagala rupa pangorbanan anu saluyu jeung kasatiaan ka Allah; tapi maranéhna ngarasa yén sanajan katengtreman ogé bakal kabayar kalawan mahal teuing lamun kudu ngorbankeun prinsip. Lamun kasatuan ngan bisa kahontal ku jalan ngompromikeun bebeneran jeung kaadilan, mangka sing aya bédana, malah perang ogé.” The Great Controversy, 45.

Urang baris neraskeun ieu pamikiran dina artikel salajengna.

“Kalanggengan manjang di hareupeun urang. Gorden téh geus rék disingkabkeun. Urang anu nyekel kalungguhan anu khidmat tur pinuh ku tanggung jawab ieu, naon anu keur urang lakukeun, naon anu keur urang pikirkeun, nepi ka urang nanceb pageuh kana kanyaah egois urang kana kanyamanan, bari jiwa-jiwa keur binasa di sabudeureun urang? Naha haté urang geus jadi taya rarasaan pisan? Naha urang teu bisa ngarasa atawa ngarti yén urang boga hiji pagawean anu kudu dipigawé pikeun kasalametan batur? Dulur-dulur, naha aranjeun kaasup

golongan anu mibanda panon tapi teu ningali, sarta mibanda ceuli tapi teu ngadangu? Naha sia-sia Allah parantos maparin ka aranjeun pangaweruh ngeunaan pangersa-Na? Naha sia-sia Mantenna parantos ngintunkeun pangéling-pangéling ka aranjeun, pangéling sanggeus pangéling? Naha aranjeun percaya kana pernyataan-pernyataan bebeneran langgeng ngeunaan naon anu geus rék tumiba ka bumi, naha aranjeun percaya yén hukuman-hukuman Allah keur ngagantung di luhur umat manusa, sarta naha aranjeun masih kénéh bisa cicing anteng, males, teu paduli, resep kana kasenangan?”

“Ayeuna lain waktuna ayeuna pikeun umat Allah ngabeungkeut kanyaah maranéhna atawa ngumpulkeun harta banda maranéhna di dunya. Waktuna geus moal lila deui, nalika, saperti murid-murid baheula, urang bakal kapaksa neangan panyalindungan di tempat-tempat nu taringgul jeung nyorangan. Sakumaha pengepungan Yerusalem ku balad Romawi jadi tanda pikeun kaburna urang Kristen Yudea, kitu deui panguasaan ku bangsa urang dina dekrit anu maksa Sabat kapapaan bakal jadi pangéling pikeun urang. Dina mangsa éta bakal jadi waktuna ninggalkeun kota-kota gedé, minangka persiapan pikeun ninggalkeun kota-kota leutik guna cicing di padumukan nu nyumput di tempat-tempat nu sepi di antara pagunungan. Jeung ayeuna, tibatan néangan tempat cicing anu mahal di dieu, urang sakuduna keur nyiapkeun diri pikeun pindah ka nagri anu leuwih hadé, nya éta nagri sawarga. Tibatan ngagunakeun harta urang pikeun nyugemakeun diri sorangan, urang sakuduna diajar ngahémat. Unggal talénta anu dipaparin injeuman ku Allah kudu dipaké pikeun kamulyaan-Na ku cara maparin pangéling ka dunya. Allah miboga hiji pagawean pikeun batur sapagawean-Na pikeun dipigawé di kota-kota. Misi-misi urang kudu dipiara; misi-misi anyar kudu dibuka. Pikeun neraskeun ieu pagawean kalayan hasil, diperlukeun waragad anu teu saeutik. Imah-imah ibadah diperlukeun, tempat jalma-jalma bisa diajak ngadéngé bebeneran pikeun jaman ieu. Pikeun tujuan ieu pisan, Allah parantos ngamanahkeun modal ka para pangurus-Na. Ulah ngabeungkeut harta banda aranjeun dina usaha-usaha dunya, nepi ka ieu pagawean kahalangan. Candak sarana aranjeun ka tempat anu bisa ku aranjeun dikokolakeun pikeun mangpaat karya Allah. Kirimkeun harta banda aranjeun miheulaan aranjeun ka sawarga.” Testimonies, volume 5, 464.